

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/425/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6614206302
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6614206302.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci žalobcu M. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., W. A. T., právne zastúpeného JUDr. Milanom Franekom, advokátom, Advokátska kancelária, so sídlom Lučenec, Komenského 17, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Bratislava, Štúrova 2, v konaní o zaplatenie 1.946,13 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 7C/64/2014-148 zo dňa 30. 12. 2016, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Lučenec č.k. 7 C/64/2014 - 165 zo dňa 18.01.2017, takto

rozhodol:

Opravné uznesenie Okresného súdu Lučenec č. k. 7C/64/2014-165 zo dňa 18. 01. 2017, **z r u š u j e .**

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch, ktorými uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.296,60 EUR s príslušenstvom (výrok II.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III.) **m e n í t a k ,** že žalovaná **j e p o v i n n á** zaplatiť žalobcovi sumu 1.365,02 EUR spolu s 5,5 % úrokom z omeškania, počítajúc od 28.08.2013 až do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia;

a vo zvyšku súd žalobu nad sumu 1.365,02 EUR s príslušenstvom, **z a m i e t a .**

Výrok, ktorým bolo konanie čo do sumy 80,78 EUR s príslušenstvom zastavené (výrok I.), **z o s t á v a n e d o t k n u t ý .**

Žalobca **m á n á r o k** na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie proti žalovanej v rozsahu 40 %.

Žiadna zo strán **n e m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.296,60 EUR s príslušenstvom titulom dôvodného uplatnenia nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej v texte „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Pri posudzovaní nároku okresný súd prihliadol na skutočnosť, že v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, sú predpokladom vzniku tejto zodpovednosti: a) rozhodnutie o začatí trestného stíhania, ktoré bolo ukončené zastavením trestného stíhania, b) vznik škody, c) príčinná súvislosť medzi nezákonným trestným stíhaním a vznikom škody, pričom ide o zodpovednosť objektívnu, ktoré kumulatívne predpoklady vzniku zodpovednosti boli v danom prípade naplnené.

2. Okresný súd na základe vyššie uvedených kritérií posudzoval predmetný prípad tak, že mal za preukázané, že rozhodnutím Okresného súdu Lučenec č. k. 22P/87/2009-160 zo dňa 26.04.2011 bol žalobca oslobodený spod obžaloby pre trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. V danom prípade malo takéto rozhodnutie za následok, že samotné uznesenie o začatí trestného stíhania bolo rozhodnutím nezákonným podľa § 5 ods. 1 a § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 64/2008, podľa ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu má ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia; takéto právo by nemal len vtedy, ak by si vznesenie obvinenia zavinil sám, bol spod obžaloby oslobodený len preto, že nie za trestný čin trestne zodpovedný, resp. že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný. Zároveň v súlade s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 194/2010 uznal, že je rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci výsledok tohto konania a neposudzuje sa správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Podľa rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 183/2009, sp. zn. 4M Cdo 15/2009 je rozhodujúcim meradlom opodstatnenosť zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania neskorší výsledok trestného konania.

3. Následne okresný súd v prejednávanom prípade považoval za skutočnú škodu podľa § 17 ods. 1 a § 18 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. uplatnené iba účelne vynaložené náklady žalobcu na jeho právne zastupovanie v predmetnom trestnom konaní, keď žalobca predložil písomné dôkazy, na základe ktorých bolo preukázané, že vynaložil na právne zastupovanie náklady vo výške 1.946,13 EUR v súvislosti s nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia. Nakoľko na základe ich vynaloženia došlo k zmenšeniu majetkového stavu žalobcu, ide o skutočnú škodu žalobcu v súlade s § 17 ods. 1 a § 18 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z.. Okresný súd však v rámci uvedeného kritéria § 18 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. posudzoval účelnosť žalobcom požadovanej náhrady škody za vynaložené trovy konania pri každom konkrétnom úkone právnej pomoci. Okrem iného vychádzal z konečného vyúčtovania odmeny advokáta, z peňažného denníka obhajcu žalovanej, zo súdneho spisu, ako aj z faktúr predložených žalobcom, zo zápisníc z pojednávaní zo súdneho spisu Okresného súdu Lučenec sp. zn. 22T 87/2009, ako aj zo zápisníc o úkonoch trestného konania z vyšetrovacieho spisu OR PZ v Lučenci T. a ďalším dôkazov, v ktorých mal preukázané, že nie všetky žalobcom uplatnené úkony zo strany obhajcu žalobcu boli účelné, správne uplatnené a vypočítané, resp. aj žalobcom preukázané.

4. Keďže okresný súd mal za preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou, keďže v dôsledku trestného stíhania žalobcu začatého na základe uznesenia o začatí trestného stíhania žalobcu žalobcovi vznikla škoda spočívajúca vo vynaložených nákladoch na obhajobu, žalobcovi priznal náhradu účelných nákladov na obhajobu v celkovej výške 1.296,60 EUR spolu s 5,5 % úrokom z omeškania od 28.08.2013 až do zaplatenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (č. k. 7C/64/2014-165 zo dňa 18. 01. 2017), a vo zvyšku žalobu zamietol.

5. V rozsahu, v ktorom súd žalobu zamietol, nepriznal žalobcovi náhradu škody v rozsahu týchto vyúčtovaných úkonov :

- zo dňa 30. januára 2009 - nahliadnutie do spisového materiálu vo výške 57,95 EUR a k tomu prislúchajúcej náhrady straty času vo výške 23,90 EUR a cestovných náhrad vo výške 9,09 EUR, keď mal za to, že v danom prípade bol tento úkon uskutočnený po úkone prevzatia vecí a príprave, vrátane prvej konzultácie zo dňa 21. 01. 2009 vo výške 57,95 EUR. Súd mal za to, že takýto úkon, ako je oboznámenie sa so spisom je úkonom, ktorý je súčasťou úkonu - prevzatie a príprava obhajoby. V tejto súvislosti poukázal aj na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky S 2/2012, podľa ktorého štádiom spisu je neoddeliteľnou súčasťou prípravy obhajoby a je zahrnutý v odmene za úkon prevzatia a príprava obhajoby.

- zo dňa 10. 03. 2009 - ohliadka miesta výrubu čerešne + foteenie vo výške 57,95 EUR a k tomu prislúchajúce cestovné náhrady vo výške 16,81 EUR, strata času pri ceste U. - W. A. a späť vo výške 47,80 EUR. V danom prípade podľa okresného súdu išlo o ohliadku nevykonávanú a nenariadenú orgánom činným v trestnom konaní, ale ako vyplýva zo záznamu z ohliadky na mieste samom, išlo o ohliadku dohodnutú len medzi obhajcom a žalobcom t. j. o tzv. súkromný úkon. Súd mal za to, že aj tento úkon je súčasťou prevzatia a prípravy obhajoby. Navyše ani žalobca nepreukázal jeho účelnosť a z predložených dôkazov nevyplýva, že tento úkon viedol k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby. Zároveň

ako vyplýva z trestného spisu bola dňa 03. 10. 2008 vykonaná ohliadka miesta činu orgánmi činnými v trestnom konaní.

- zo dňa 25. 03. 2009 - podanie vo veci - uplatnený vo výške 57,95 EUR, keď z vyšetrovacieho spisu súd zistil, že uplatnené podanie vo veci sa nachádza vo vyšetrovacom spise na č. l. 39 a nasl. a z jeho textu vyplýva, že ide len o predloženie dôkazov, ktoré sú v tomto podaní vymenované. Súd mal za to, že takýto úkon nemožno subsumovať pod § 14 ods. 1 písm. c) Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej v texte „vyhláška“), t. j. písomné podanie na súd alebo iný orgán, alebo protistrane týkajúce sa veci samej. Súd mal za to, že uvedený úkon možno subsumovať v súlade s § 14 ods. 5 vyhlášky pod § 14 ods. 2 písm. d) tento vyhlášky a tomu prislúchajúcej odmeny vo výške 1-ice základnej sadzby tarifnej odmeny, preto žalobcovi priznal uplatnený úkon len vo výške 28,98 EUR.

6. Následne okresný súd v rámci úkonov uvedených pod č. 15 a č. 16 v bode 43 odôvodnenia jeho rozhodnutia priznal len 1-inu z hodnoty úkonu, na rozdiel od žalobcom uplatnenej hodnoty týchto úkonov v plnej výške, t. j. 60,11 EUR, pretože v zmysle § 14 ods. 4 vyhlášky má advokát nárok za úkon zastúpenia na pojednávaní, ktoré bolo odročené bez pojednávania len v štvrtine, preto súd priznal náhradu za uvedené úkony vo výške 15,03 EUR.

7. Súd navyše žalobcovi nepriznal náhradu trov konania za pojednávanie dňa 09. 11. 2010 a podanie námietky zaujatosti vo výške 15,03 EUR odročené na základe námietky zaujatosti voči konajúcej sudkyňi, nakoľko táto námietka bola zamietnutá ako okresným tak aj krajským súdom z dôvodu, že neexistovali relevantné dôvody pre jej uplatnenie. Takýmto postupom došlo len k neodôvodnenému predĺženiu konania a tento úkon súd nevyhodnotil ako účelne vynaložený v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z..

8. Ďalej okresný súd nepriznal žalobcovi náhrady škody za trovy konania vo výške 16,11 EUR zo dňa 26. 11. 2010 za úkon - písomne vyhotovenie sťažnosti proti uzneseniu o nevyhlásení sudkyne uplatnené vo výške 60,11 EUR. Zo súdneho spisu sp. zn. 22T 87/2009 vyplýva, že uvedenú sťažnosť podal žalobca proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec č. k. 22T 87/2009-138 zo dňa 09. 11. 2010 o nevyhlásení sudkyne, ktorým bolo rozhodnuté o námietke zaujatosti obhajcu žalobcu voči konajúcej sudkyňi. Uvedená sťažnosť bola krajským súdom zamietnutá, na základe čoho súd tento úkon - sťažnosť nepovažoval za úkon účelný.

9. Na záver súd nepriznal žalobcovi ani uplatnené dvakrát poštovné po 0,83 EUR a telefón 2,50 EUR, pretože podľa súdu tieto náklady sú zahrnuté v tzv. režimnom paušále v súlade s § 16 ods. 3 vyhlášky, ktorý bol uplatnený žalobcom pri každom úkone obhajcu.

10. Celkovo tak okresný súd priznal v poradí druhým výrokom žalobcovi škodu v výške 1.296,60 EUR spolu s príslušenstvom ustáleným v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., keď žalobcovi priznal úrok vo výške 5,5 % ročne (viď opravné uznesenie z č.l. 165 spisu), odo dňa nasledujúcom po dátume, ktorým bola žalobcovi žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zamietnutá (č. l. 13) t. j. od 28. 08. 2013 a vo zvyšku žalobu zamietol.

11. O náhrade trov konania rozhodol okresný súd v zmysle § 255 ods. 1, 2 CSP a keďže žalobca mal úspech len čiastočný, priznal mu náhradu trov konania v rozsahu, ktorý zodpovedal jeho úspechu vo veci.

12. Okresný súd opravným uznesením č. k. 7C/64/2014-165 zo dňa 18. 01. 2017 opravil v poradí druhý výrok napadnutého rozsudku zo dňa 30. 12. 2016 č. k. 7C/64/2014-148 v časti výšky úroku z omeškania a to tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.296,60 EUR spolu s 5,5 % ročným úrokom z omeškania od 28. 08. 2013 až do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, nakoľko zistil, že v uvedenom výroku uviedol nesprávnu výšku úroku z omeškania vo výške 8,5 % ročne z dlžnej sumy, pričom k uvedenej chybe došlo v písaní vzhľadom na argumentáciu súdu v bode 54 napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu okresný súd chybu v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia (§ 224 CSP) opravil v znení uvedenom vo výroku tohto opravného uznesenia.

13. Proti rozsudku okresného súdu zo dňa 30.12.2016 podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), písm. f), písm. h) CSP. Poukázala hlavne na skutočnosť,

že ani jeden z orgánov verejnej moci nevydal nezákonné rozhodnutie, resp. že by nesprávne úradne postupoval. Je si vedomá existencie rozhodnutí k právnej úprave náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, ktoré prezentujú názor založený na tom, že zastavením trestného stíhania alebo postúpením trestného stíhania obvinenej osoby alebo jej oslobodením spod obžaloby nastávajú dôsledky obdobné zrušeniu uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. S týmto názorom súdov je možné súhlasiť avšak len v tej časti, ak by sa mali hodnotiť dôsledky takéhoto postupu v trestnom konaní. Ak by teda niekto v trestnom konaní bol podľa nej spod obžaloby oslobodený, takéto rozhodnutie súdu možno považovať za obdobu rozhodnutia, napr. o zrušení uznesenia o vznesení obvinenia. V žiadnom prípade však takéto rozhodnutie v konaní no náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nemôže mať obdobné dôsledky, pretože všetky rozhodnutia ako aj postupy a úkony policajného orgánu, prokurátora ale i sudcu, ktoré boli vydané resp. vykonané v zákonom vymedzenom štádiu trestného konania boli zákonné, teda súladné s trestným poriadkom. Namietala, že konštrukcia, kedy je nezákonné uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia s poukazom, že počas trestného konania bol žalobca spod obžaloby oslobodený a vzhľadom na toto oslobodenie je tak uznesenie o vznesení obvinenia nezákonným rozhodnutím, nemá oporu v žiadnom ustanovení paragrafu zákona č. 514/2003 Z. z.. Tento zákon neupravuje ani len rámcovo takúto konštrukciu a nepriznáva jej status nezákonného rozhodnutia. Extenzívny výkladom zákona č. 514/2003 Z. z. bol síce judikatúrou prijatý záver, že z pohľadu nároku na náhradu škody má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť aj zastavenie trestného stíhania resp. oslobodenie spod obžaloby, avšak uvedený záver nemôže byť prijímaný absolútne a bezvýhradne. Taktiež poukázal na posun v ustálenej judikatúre vo vzťahu k rozhodnutiu Ústavného súdu SR sp. zn. II ÚS 163/2013-50 zo dňa 13. 11. 2013. Uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť spáchania určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila.

14. Naviac je podľa žalovanej sporné, či je vôbec dôvodné preplácanie trov obhajoby vtedy, keď sa nejedná o prípady povinnej obhajoby. Trovy obhajoby v trestnom konaní nie je možné teda automaticky považovať za účelne vynaložené trovy konania pri rozhodovaní o náhrade škody a žalobca v konaní účelnosť takto vynaložených trov konania nepreukázal. Taktiež má pochybnosť o tom, či pri rozhodovaní o náhrade škody možno za účelne vynaložené trovy konania považovať obhajcom účtovanú DPH. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu.

15. Proti rozhodnutiu okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalobca, ktorý prioritne poukázal na chybu v písaní a počítaní v druhom výroku napadnutého rozhodnutia, nakoľko z odôvodnenia rozsudku v bode č. 45 vyplýva, že žalobca má nárok na náhradu škody vo výške 1.434,38 EUR, pričom vo výroku tohto napadnutého rozhodnutia je uvedená suma 1.296,60 EUR, preto navrhol vydať opravné uznesenie a to vrátane nesprávne uvedenej výšky ročného úroku z omeškania od 28. 08. 2013 až do zaplatenia, ktorý má byť ustálený vo výške 5,5 %. Vecne žalobca podal odvolanie proti výroku v poradí III., ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol a naďalej trval na tom, že v konaní bolo preukázané, že mu prináleží náhrada škody, ktorá mu vznikla uhradením odmeny advokáta v celkovej sume 1.832,73 EUR s príslušenstvom. Nestotožnil sa s právnym záverom okresného súdu, ktorým mu nebola priznaná náhrada trov v rozsahu, v akom bola žaloba zamietnutá, nakoľko v čase vykonania nahliadnutia súdu väčšinou súdy priznávali advokátovi pri rozhodovaní o odmene za zastupovanie pri „ex off“ obhajobe, odmenu za nahliadnutie do spisu a tento úkon nebolo potrebné preukazovať potvrdením o nahliadnutí do vyšetrovacieho spisu. Advokátovi tak mala prislúchať aspoň náhrada cestovného a náhrada za stratu času, pokiaľ je nahliadnutie potrebné vykonať na inom mieste, ako je sídlo advokáta. Rovnako žalobcovi prislúcha i náhrada za úhradu odmeny advokáta za vykonanie ohliadky na mieste samom obhajcom, ktorá bola nevyhnutná na preukázanie tvrdení žalobcu o tom, kde vyrúbal čerešňu, z ktorej drevo predal, nakoľko poverený príslušník policajného zboru nepreveril výpoveď žalobcu na mieste a vykonal len ohliadku miesta výrubu čerešne, čo bolo predmetom trestného oznámenia. Ďalej sa nestotožnil ani so znížením odmeny advokáta na jednu polovicu za podanie vo veci zo dňa 25. 03. 2009 z dôvodu, že podľa súdu prvej inštancie sa jedná o podanie bez relevantného obsahu, ktoré nie je produktom duševnej činnosti advokáta. Nestotožnil sa ani s tým, že podanie námietky zaujatosti voči sudkyňi v trestnom konaní a aj podanie sťažnosti proti uzneseniu o jej nevyhlásení, je úkonom nedôvodným a neúčelným, majúcim za cieľ len nedôvodné predĺženie súdneho konania, keďže krajský súd nezistil dôvody zaujatosti

sudkyne. Išlo o uplatnenie zákonného práva žalobcu, ktoré nemožno považovať za neúčelné a vykonané s úmyslom oddialiť rozhodnutie vo veci. Navrhol preto, aby odvolací súd priznal žalobcovi škodu vo výške 1.832,73 EUR s príslušenstvom a tomu zodpovedajúcu náhradu trov konania.

16. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že rozhodnutie okresného súdu a jeho právne závery vychádzajú z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR, ktorá reflektuje na striktnu objektívnu zodpovednosť štátu, ktorá nastupuje v prípade zásahu svojich orgánov do základných práv jednotlivca a na povinnosť orgánov štátu dodržiava zákony v ich ideálnej podobe, čo bolo konštatované aj v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, ktorým bolo prvé rozhodnutie okresného súdu zrušené. Súhlasí s tým, že výsledok trestného konania, ktorým je oslobodenie spod obžaloby, nemusí automaticky znamenať nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia ale len v prípade, že zanikla trestnosť činu z dôvodu premlčania účinnej ľútosti, prípadne, že obžalovaný nie je trestne zodpovedný z dôvodu nepríčetnosti. Táto výnimka sa v žiadnom prípade nemôže vzťahovať na oslobodenie spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa skutok stal, že skutok nie je trestným činom ako aj z dôvodu, že nebolo dokázané spáchanie skutku obžalovaným.

17. Pokiaľ ide o opodstatnenosť náhrady trov obhajoby v prípadoch, keď sa nejedná o nutnú obhajobu, poukázal na článok 50 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého má každý právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Nezahrnutie výdavkov na odmenu advokáta do náhrady škody, ktorú si možno uplatniť z dôvodu nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, by bolo popieraním práva na obhajobu. Nakoľko je právo na obhajobu ústavným právom, jednoznačne z toho vyplýva, že obhajoba v trestnej veci nie je bežnou záležitosťou, ktorú kvalifikovane zvládne ktokoľvek. O účelnosti jednotlivých úkonov právnej pomoci by preto nemali byť žiadne pochybnosti pokiaľ sú účtované ako tarifná odmena v súlade s vyhláškou.

18. Dňom 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte „CSP“), ktorým v zmysle § 470 ods. 1 stanovuje, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa prvej vety ods. 2 § 470 CSP však platí, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované.

19. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu i žalovanej viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP v napadnutom rozsahu zmenil, nakoľko neboli dané dôvody na jeho potvrdenie ale ani na jeho zrušenie, a to vo výrokoch, ktorými okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.296,60 EUR s príslušenstvom (výrok II.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III.).

20. Výrok, ktorým bolo konanie čo do sumy 80,78 EUR s príslušenstvom zastavené (výrok I.), nebol odvolaním napadnutý, teda zostáva nedotknutý.

21. V úvode odvolací súd poznamenáva, že nárok žalobcu na náhradu škody voči žalovanej v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je daný, v tomto rozsahu sa s právnymi závermi okresného súdu stotožňuje, na dôvody uvedené v napadnutom rozhodnutí (vo vzťahu k splneniu zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu vzniknutú žalobcovi) odkazuje a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu dopĺňa nasledovné:

22. Odvolací súd sa nestotožňuje s právnou argumentáciou žalovanej o tom, že neexistuje nezákonné rozhodnutie, na základe ktorého by zodpovedala za škodu vzniknutú žalobcovi resp. neexistuje právny titul, právny základ pre ním uplatňovaný nárok. Žalovaná totiž mylne poukazuje na tú skutočnosť, že zákon č. 514/2003 Z. z. neupravuje zodpovednosť štátu za výsledok trestného konania, ktorý nárok však vyplýva z dlhoročnej konštantnej judikatúry súdov Slovenskej republiky. Opätovne je preto nevyhnuté poukázať na to, že zodpovednosť štátu za škodu je koncipovaná ako objektívna, teda bez ohľadu na akékoľvek zavinenie. V tejto súvislosti preto platí, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby, treba hľadať nielen v ustanovení § 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ale aj vo všeobecnej rovine, v princípoch materiálneho právneho štátu. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby

každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. Súdna prax dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, ako je tomu aj v prejednávanom prípade, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania je preto neskorší výsledok trestného konania (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 183/2009, sp. zn. 4MCdo 15/2009), preto akékoľvek polemizovanie zo strany žalovanej je irelevantné. K náprave počas trestného stíhania zo strany okresnej prokuratúry nedošlo, naopak voči žalobcovi bola podaná obžaloba, ktorým postupom bolo naďalej trestné stíhanie voči žalobcovi vedené. Zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť či nesprávnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska či pri rozhodovaní porušil či neporušil právnu povinnosť a či škodu zavinil alebo nie, rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania (viď aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 194/2010). Napriek tomu, že žalovaná tvrdí, že prípravné konanie prebiehalo zákonne, uvedená skutočnosť sama o sebe nevyklučuje objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody vzniknutej žalobcovi, ak z vykonaného dokazovania bezpochyby vyplynulo, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený právoplatným rozhodnutím súdu. Z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu má ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, takéto právo by nemal iba vtedy, ak by vznesenie obvinenia zavinil sám, bol oslobodený spod obžaloby len preto, že nie je za trestný čin trestne zodpovedný resp. že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 64/2008). V prejednávanom prípade je teda zrejme, že k oslobodeniu spod obžaloby nedošlo z vyššie uvedených dôvodov, keď nebolo vykonaným dokazovaním preukázané, že by si žalobca zavinil vznesenie obvinenia sám, prípadne že by bol spod obžaloby oslobodený len preto, že za trestný čin nie je trestne zodpovedný, prípadne že by mu bola udelená milosť, či by bol trestný čin amnestovaný. Ak napriek vyššie uvedenej konštantnej judikatúre žalovaná namietala a poukazovala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 163/2013. Je nutné prisvedčiť tvrdeniam žalobcu, že predmetný nález v žiadnom prípade vyššie uvedené právne závery okresného a odvolacieho súdu nespochybňuje. Samotné uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné v čase, kedy došlo k jeho vydaniu, avšak rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania je nielen to, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila, ale rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok tohto trestného stíhania - oslobodenie spod obžaloby. Navyiac predmetom konania vo veci, o ktorej Ústavný súd SR rozhodol, boli odlišné skutkové okolnosti prípadu, ústavný súd posudzoval otázku premlčania podľa § 22 ods. 2 zákona č. 214/2003 Z. z. ako aj otázku príčinnej súvislosti s trestným stíhaním osoby a ušlého zisku tejto osoby.

23. Treba dodať, že aj podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nepatrí do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru, právo strany - žalovaného dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov ale ani toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predpokladá strana sporu - žalovaný (sp. zn. II ÚS 3/97, II ÚS 251/03).

24. Žalovaná zároveň v odvolaní namietala a považovala za sporné, či je vôbec dôvodné „preplácanie“ trov obhajoby vtedy, keď sa nejedná o prípady povinnej obhajoby. Trvala na tom, že trovy obhajoby v trestnom konaní nie je možné automaticky považovať za účelne vynaložené trovy konania pri rozhodovaní o náhrade škody. K uvedenej odvolacej námietke odvolací súd dopĺňa nasledovné:

25. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

26. Aj skutočná škoda aj ušlý zisk je majetkovou ujmu, ktorá postihla poškodeného v dôsledku vzniku zodpovednosti za škodu, ktorú niekto iný spôsobil poškodenému. Skutočnou škodou treba rozumieť ujmu, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného. Ide v podstate o rozdiel v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody na majetku. Tento rozdiel v hodnote majetku treba nahradiť peňažným plnením vo forme náhrady škody. Príчинná súvislosť ako jedna zo zákonných

požiadaviek vzniku zodpovednosti za škodu znamená, že medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčinný a následku. S ohľadom na skutočnosť, že vznik škody nemá spravidla iba jednu príčinu, treba rozlišovať medzi príčinami hlavnými a príčinami vedľajšími, treba mať preto na zreteli, že ak majú byť splnené podmienky zodpovednosti, protiprávny úkon musí byť následkom aspoň jednej z hlavných príčin. Vzťah medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody musí byť bezprostredný, a nie sprostredkovaný. Okresný súd správne s poukazom na vyššie uvedené dospel k záveru, že nezákonne vedené trestné stíhanie bolo jednou z hlavných bezprostredných príčin vzniku majetkovej škody tak, ako si ju uplatňoval žalobca. Možno preto dospieť k záveru, že ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom fyzická osoba vynaložila náklady na trovy obhajoby smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych dôsledkov na obvineného (žalobcu), štát zodpovedá za takto vzniknutú škodu bez ohľadu na skutočnosť, či v trestnom konaní bol obvinenému obhajca ustanovený, alebo či si ho zvolil sám. Je v danom prípade rozhodným, že nezákonným môže byť i trestné stíhanie, trestné konanie, u ktorého nie je daný dôvod povinnej obhajoby a zvolený obhajca nepochybne môže prispieť k výsledku konania. Je preto zrejme, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, v konaní, v ktorom bol rozhodnutie zrušené, alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Právoplatné oslobodenie žalobcu spod obžaloby má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre vznik nároku na náhradu trov obhajoby, preto žalobu v časti náhrady trov právneho zastúpenia považoval okresný súd správne za opodstatnenú.

27. Odvolací súd uznáva, že obsah základného práva obvineného na právnu pomoc pri obhajobe v trestnom konaní spočívajúci v možnosti zvoliť si obhajcu, nemôže byť z hľadiska rozsahu nároku na náhradu škody proti štátu neobmedzený. Bolo by popretím základných predpokladov pre náhradu škody, aby štát hradil aj náklady spojené so zastúpením, ktoré boli poškodeným vynaložené bezúčelne. Obmedzenie však je preto nutné uplatniť len v tom zmysle, že pre účely náhrady škody sa musí jednať o náklady na obhajobu vynaložené účelne. Prijatý záver teda žiadnym spôsobom neobmedzuje právo obvineného zvoliť si pre svoju obhajobu v trestnom konaní obhajcu, ale sa iba limituje právo poškodeného na náhradu účelne vynaložených nákladov v konaní. Túto požiadavku treba považovať za legitímnu, lebo niet dôvodu pre to, aby ktokoľvek nahradil náklady na odstránenie vadného stavu (v tomto prípade zrušenie nezákonného rozhodnutia), ktoré neboli vynaložené dôvodne (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 402/2015 zo dňa 28. apríla 2016). Súčasné znenie zákona č. 514/2003 Z. z. jednoznačne upravuje, že náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania vzniknutých poškodenému v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a že účelne vynaložené hotové výdavky a odmena za zastupovanie sa určia ako tarifná odmena advokáta. V tejto súvislosti preto odvolacia námietka žalovanej, že trovy obhajoby v trestnom konaní nie je možné automaticky považovať za účelne vynaložené trovy konania pri rozhodovaní o náhrade škody resp. či za ne možno považovať obhajcom účtovanú DPH, neobstojí, ak účelnosť ako aj výška tejto škody je stanovená vyhláškou.

28. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie, ktorý v danej veci vykonal dostatočné dokazovanie, dospel k záveru, že nie je potrebné ani doplniť a ani zopakovať dokazovanie, keďže zo strany súdu prvej inštancie došlo iba k nesprávnemu určeniu výšky škody, ktorú predstavujú náklady na trovy obhajoby, ktoré žalobcovi vznikli v trestnom konaní, v ktorom bol spod obžaloby oslobodený. Dôvodnou bola odvolacia námietka žalobcu týkajúca sa zmätočnosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia o výške priznanej náhrady škody.

29. Prioritne v súvislosti s výškou náhrady škody, ktorá bola žalobcovi priznaná rozhodnutím súdu prvej inštancie, odvolací súd poznamenáva, že pred rozhodnutím vo veci samej preskúmal i žalobcom napadnuté opravné uznesenie, ktorým uznesením č. k. 7C/64/2014-165 zo dňa 18. 01. 2017 okresný súd opravil II. výrok rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 7C/64/2014-148 zo dňa 30. 12. 2016 v časti výšky úroku z omeškania tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.296,60 EUR spolu s 5,5 % ročným úrokom z omeškania od 28. 08. 2013 do zaplatenia v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. S uvedeným uznesením sa nestotožnila žalovaná. Momentom vyhlásenia rozsudku je podľa žalovanej súd takýmto znením viazaný, pričom rovnaký výrok bol uvedený aj v písomnom vyhotovení rozsudku, preto je názoru, že sa nejedná o chyby v písaní a počítaní ako aj iné zrejme nesprávosti.

30. Podľa § 224 CSP súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave súd vydá opravné uznesenie, ktoré doručí subjektom konania.

31. Podľa § 219 ods.4 CSP len čo súd vyhlási rozsudok, je ním viazaný.

32. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 30.12.2016 okresný súd vyhlásil rozsudok v znení : „Súd konanie v časti 80,78 EUR s prísl. zastavuje. Žalovaná je povinná zaplatiť žalovanej 1 296,60 EUR spolu s 8,5 % ročným úrokom z omeškania od 28.08.2013 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietá. Žalobca má právo na náhradu trov konania v rozsahu 54,38 %.“ Z uvedenej zápisnice o vyhlásení rozsudku nevyplýva, že by došlo k jej oprave v znení ako bola vyhlásená a ani z odôvodnenia opravného uznesenia takéto skutočnosti nevyplývajú. Je preto dôvodná námietka žalovanej, že v prípade, ak bol rozsudok verejne vyhlásený v znení ako je uvedené vyššie nemožno dospieť k tomu, že v písomnom vyhotovení rozsudku je inak upravená výška úroku a na uvedenom nič nemení ani odôvodnenie tohto rozsudku. Zákonným následkom vyhlásenia rozsudku je viazanosť súdu vyhláseným výrokom. To znamená, že ho už konajúci súd nemôže sám zmeniť a v písomnom vyhotovení musí byť znenie výroku zhodné s výrokom vyhláseným. Predmetom opravy v zmysle § 224 CSP môžu byť také očividné pochybenia, ku ktorým došlo aj pri vyhlásení rozsudku, avšak musia sa prejavovať písárskou chybou, alebo sú následkom chyby v počítaní. Pokiaľ však súd vyhlásil rozhodnutie, ktorého obsahom je určenie výšky úroku 8,5 %, a v písomne vyhotovenom rozsudku uvedie 5,5 % bez toho, aby bola opravená zápisnica o vyhlásení rozsudku, nemožno mať za to, že ide o chybu v zmysle § 224 CSP. Ide o úplne iné priznanie nároku, v inej výške a písársku chybu, či chybu v počítaní navyše nie je možné vyvodiť ani zo samotnej zápisnice o vyhlásení rozsudku, pretože v písomnom vyhotovení musí byť znenie výroku zhodné s výrokom vyhláseným. Odvolací súd preto považoval odvolanie žalovanej voči opravnému uzneseniu za dôvodné a napadnuté opravné uznesenie podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP zrušil, nakoľko nešlo o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané neexistovali.

33. Odvolací súd sa nestotožnil s právnym záverom okresného súdu o výške náhrady škody, ktorá mala podľa okresného súdu predstavovať sumu 1.296,60 EUR, keď žalobca dôvodne poukázal na zmatečnosť a nesprávne výpočty okresného súdu. Odvolací súd v tomto rozsahu nepristúpil k doplneniu ani zopakovaniu dokazovania, ku ktorému došlo pred súdom prvej inštancie, nakoľko okresný súd dostatočne zistil skutkový stav, ktorý tvorí dostatočný podklad pre rozhodnutie odvolacieho súdu v danej veci a nedochádza ani k aplikácii právnej úpravy dosiaľ nepoužitej. Právo odvolacieho súdu vykonávať dokazovanie slúži odvolaciemu súdu na to, aby mohol preveriť správnosť skutkových zistení a skutkového záveru súdu prvej inštancie, ktorú správnosť v prejednávanej veci nebolo potrebné zopakovať ani doplniť, nakoľko odvolací súd sa od správnosti skutkových zistení a skutkových záverov v prejednávanej veci neodkláňa. Odvolací súd len pre úplnosť konštatuje, že pokiaľ ide o nárok na náhradu škody, ktorý je predmetom tohto konania, vychádza zo skutkového stavu zisteného okresným súdom a bol ním i pri svojom rozhodovaní viazaný. Žalobca namietal, že súd nesprávne určil rozsah jeho nároku a mal za to, že mu patrí náhrada škody vo výške 1 832,73 EUR.

34. Odvolací súd napriek tomu, že už v zrušujúcom uznesení upozornil okresný súd na nesprávne výpočty a matematické postupy, opakovane zistil, že nesprávne výpočty a matematické postupy spôsobujú vecnú nesprávnosť jeho rozhodnutia. Odvolací súd vyhodnotil zákonnosť a účelnosť nákladov v zmysle § 18 zákona č. 514/2003 Z. z. v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej v texte „vyhláška“) a pri posúdení podľa vyššie uvedených kritérií priznal žalobcovi náhradu škody za nasledovné úkony právnej pomoci:

- prevzatie, príprava veci vrátane prvej konzultácie z 21. 01. 2009 - 57,95 EUR,
- podanie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia z 21. 01. 2009 vo výške 57,95 EUR,
- konzultácia s klientom zo dňa 24. 03. 2009 vo výške 57,95 EUR,
- účasť na výsluchu obvineného z 24. 03. 2009 vo výške 57,95 EUR,
- podanie vo veci z 25. 03. 2009 vo výške 28.98 EUR,
- účasť na preštudovaní vyšetrovacieho spisu zo dňa 06. 04. 2009 vo výške 57,95 EUR,

- podanie odporu proti trestnému rozkazu vrátane jeho zdôvodnenia z 12. mája 2009 vo výške 57,95 EUR,
- účasť na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Lučenec dňa 28. 07. 2009 vo výške 57,95 EUR,
- účasť na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Lučenec zo dňa 20. 08. 2009 vo výške 57,95 EUR,
- účasť na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Lučenec z 15. 12. 2009 vo výške 57,95 EUR,
- odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Lučenec a jeho zdôvodnenie zo dňa 28. 12. 2009 a z 23. 02. 2010 vo výške 57,95 EUR,
- účasť na verejnom zasadnutí na Krajskom súde Banská Bystrica odročené bez otvorenia zo dňa 25. 02. 2010 vo výške 15,03 EUR,
- účasť na pojednávaní na Okresnom súde Lučenec zo dňa 27. 07. 2010 odročené bez pojednávania vo výške 15,03 EUR,
- účasť na pojednávaní na Okresnom súde Lučenec zo dňa 30. 09. 2010 odročené bez prejednávania veci vo výške 15,03 EUR,
- účasť na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Lučenec dňa 24. 02. 2011 vo výške 61,75 EUR,
- účasť na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Lučenec zo dňa 26. 04. 2011 vo výške 61,75 EUR.

35. K vyššie uvedeným úkonom súd priznal v súlade s § 16 ods. 3 vyhlášky režijný paušál $11 \times 6,95 \text{ EUR} = 76,45 \text{ EUR}$ (v roku 2009) a režijný paušál $3 \times 7,21 \text{ EUR} = 21,63 \text{ EUR}$ (v roku 2010) a $2 \times 7,41 \text{ EUR} = 14,82 \text{ EUR}$ (v roku 2011). Okresný súd určil správne výšku náhrady škody, ktorú priznal žalobcovi v súlade s § 1 ods. 3, § 9 ods. 1, § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky, keď odmena za jeden úkon právnej služby činila ako $1/12$ výpočtu základu v roku 2009 - 57,95 EUR, v roku 2010 - 60,11 EUR, v roku 2011 - 61,75 EUR.

36. Spolu tak za úkony právnej pomoci spolu s režijným paušálom boli vynaložené náklady vo výške 889,97 EUR, spolu s DPH v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky vo výške 1 067,97 EUR.

37. O cestovných náhradách súd rozhodol podľa § 7 ods. 1 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách a to nasledovne:

- 24. 03. 2009 - cestovné U. - A. a späť vo výške 9,19 EUR pri spotrebe 7,1 l/100 km, 36 km (vzdialenosť U. - A. a späť) $\times 0,07 \text{ l (spotreba)} \times 1,021 \text{ EUR/l (cena PHM)}$, strata času: dve polhodiny $\times 11,59 \text{ EUR}$, t. j. 23,90 EUR,
- 06. 04. 2009 - cestovné U. - A. a späť vo výške 9,26 EUR pri spotrebe 7,1 l/100 km, 36 km (vzdialenosť U. - A. a späť) $\times 0,07 \text{ l (spotreba)} \times 1,047 \text{ EUR/l (cena PHM)}$, strata času: $2 \times 11,59 \text{ EUR}$, t. j. 23,90 EUR,
- 25. 02. 2010 - cestovné U. - N. N. a späť vo výške 43,28 EUR, t. j. cestovné U. - N. N. a späť vo výške 43,28 EUR pri spotrebe 7,1 l/100 km, 162 km (vzdialenosť U. - N. N. a späť) $\times 0,07 \text{ l (spotreba)} \times 1,186 \text{ EUR/l (cena PHM)}$, strata času: $6 \times 12,02 \text{ EUR}$, t. j. 72,12 EUR,
- 11. 03. 2010 - cestovné U. - N. N. a späť vo výške 43,28 EUR t. j. cestovné U. - N. N. a späť vo výške 43,28 EUR pri spotrebe 7,1 l/100 km, 162 km (vzdialenosť U. - N. N. a späť) $\times 0,07 \text{ l (spotreba)} \times 1,212 \text{ EUR/l (cena PHM)}$, strata času: $6 \times 12,02 \text{ EUR}$, t. j. 72,12 EUR, ktoré cestovné náklady predstavujú spolu sumu 297,05 EUR.

38. Spolu predstavuje výška škody účelne vynaložené náklady na obhajobu žalobcu v trestnom konaní, ktoré skončilo jeho oslobodením spod obžaloby spolu vo výške 1 365,02 EUR.

39. Vo zvyšnej časti okresný a ani odvolací súd žalobcovi nepriznal náhradu škody v rozsahu vyúčtovaného úkonu zo dňa 30. 01. 2009 - nahliadnutie do spisového materiálu vo výške 57,95 EUR a k tomu prislúchajúcej náhrady straty času a cestovných náhrad. Súd mal za to, že v danom prípade bol tento úkon uskutočnený po úkone prevzatia veci príprave vrátane prvej konzultácie zo dňa 21. 01. 2009, preto takýto úkon, ako je oboznámenie sa so spisom, je úkonom, ktorý je súčasťou úkonu prevzatia príprava obhajoby. V tomto rozsahu sa odvolací súd stotožňuje s právnym záverom okresného súdu uvedeným pod bodom 46 napadnutého rozhodnutia a jeho poukazom na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky S 2/2012.

40. Okresný súd dôvodne nepriznal náhradu za právny úkon zo dňa 10. 03. 2009 - ohliadka miesta výrubu čerešne + fotenie a k tomu prislúchajúce cestovné náhrady a stratu času, nakoľko išlo o ohliadku nevykonávanú a nenariadenú orgánom činným v trestnom konaní a navyše ani žalobca nepreukázal jeho účelnosť a z predložených dôkazov nevyplýva, že tento úkon viedol k oslobodeniu žalobcu spod

obžaloby. Zároveň ako vyplýva z trestného spisu bola dňa 03. 10. 2008 vykonaná ohliadka miesta činu orgánmi činnými v trestnom konaní. Súd ďalej nepriznal ani plnú náhradu za úkon zo dňa 25. 03. 2009 - podanie vo veci uplatnený vo výške 57,95 EUR, keď z vyšetrovacieho spisu zistil, že uplatnené podanie vo veci sa nachádza vo vyšetrovacom spisu na č. l. 39 a nasl. a z textu tohto podania vyplýva, že sa jedná len o predloženie dôkazov, ktoré sú v tomto podaní vymenované. Takýto úkon preto nemožno subsumovať pod § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky, teda nešlo o podanie obsahujúce určitý relevantný obsah, ktorý je produktom duševnej činnosti advokáta. Uvedený úkon však možno subsumovať v súlade s § 14 ods. 5 vyhlášky pod § 14 ods. 2 písm. d) vyhlášky a tomu prislúchajúcej odmeny vo výške 1/2 základnej sadzby tarifnej odmeny, preto v tomto rozsahu súd priznal žalobcovi úkon len vo výške 28,98 EUR. Pokiaľ ide o účasť právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní pred okresným súdom Lučenec dňa 27. 07. 2010 a 30. 09. 2010 súd v rámci týchto úkonov priznal žalobcovi len 1/4 z hodnoty úkonu, pretože v zmysle § 14 ods. 4 vyhlášky má advokát nárok na úkon zastúpenie na pojednávaní, ktoré bolo odročené bez pojednávania len v 1-ine (15,03 EUR).

41. Zároveň okresný súd nepriznal žalobcovi náhradu trov konania za pojednávanie dňa 09. 11. 2010 a podanie námietky zaujatosti vo výške 15,03 EUR odročené na základe námietky zaujatosti voči konajúcej sudkyňi, nakoľko táto námietka bola zamietnutá okresným súdom aj krajským súdom z dôvodu, že neexistovali relevantné dôvody pre jej uplatnenie, preto nešlo o účelne vynaložené trovy konania v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. V tejto súvislosti zároveň súd nepriznal žalobcovi ani náhradu škody vo výške 60,11 EUR za úkon písomné vyhotovenie sťažnosti proti uzneseniu o nevyhlásení sudkyne zo dňa 26. 11. 2010, ktorá sťažnosť bola zamietnutá, pretože krajský súd nezistil dôvody zaujatosti sudkyne, keďže postupovala vo veci zákonným spôsobom, preto ani v tomto rozsahu nebolo možné považovať trovy konania za účelne vynaložené, nakoľko zo strany žalobcu išlo o nedôvodnú námietku zaujatosti.

42. Nakoniec súd nepriznal žalobcovi ani uplatnené poštovné či náhrady za telefón, nakoľko uvedené náklady sú zahrnuté v tzv. režijné paušále v súlade s § 16 ods. 3 vyhlášky.

43. Keďže žalovaná sa dostala do omeškania dňom nasledujúcim po dni, kedy bola žiadosť o náhradu škody zamietnutá t. j. 28. 08. 2013, od nasledujúceho dňa jej okresný súd dôvodne priznal úrok z omeškania v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., avšak vo výške 5,5 % ročne (v uvedenom čase bola výška úrokovej sadzby ECB vo výške 0,50 %). Vzhľadom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že nárok žalobcu bol dôvodný v rozsahu 1.365,02 EUR, preto rozhodnutie okresného súdu v jeho výroku II. a III. zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.365,02 EUR spolu s 5,5 % z omeškania počítajúc od 28. 08. 2013 až do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol.

44. Keďže odvolací súd zmenil výrok napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v rozsahu výšky priznaného nároku žalobcovi a súčasne zostal výrok súdu prvej inštancie (výrok I.), ktorým bolo konanie v časti 80,78 EUR s príslušenstvom zastavené, pristúpil odvolací súd i k zmene rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ktoré ustálil v zmysle § 255 ods. 1, 2 CSP. Žalobca si uplatnil voči žalovanej nárok vo výške 1.946,13 EUR s príslušenstvom a keďže bol úspešný len v rozsahu 1.365,02 EUR s príslušenstvom, jeho úspech predstavuje v konaní pred súdom prvej inštancie 70 % (neúspech 30 %). Celkový úspech žalobcu tak predstavuje rozdiel jeho úspechu a neúspechu, t.j. 40 %, v ktorom rozsahu mu priznal súd náhradu trov konanie pred súdom prvej inštancie voči žalovanej. O výške týchto trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

45. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, 2 CSP s tým, že žalobca ani žalovaná neboli v odvolacom konaní úspešní, preto im nevznikol nárok na ich náhradu.

46. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.
Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).